

Pest megyét kezeljék külön régióként

Testvérvárosok találkozója az Érdi Napokon

Abrahám Edit

A régi és új tagállamokból érkező települések, Poynton, Lubaczow, Szászrégen, és a házigazda szerepét vállaló Érd szeptember 1-jén, az Érdi Napok programsorozatát megnyitva, konferenciát tartott az Európai Unióhoz való csatlakozás tapasztalatairól, valamint az uniós alapértékeiről és jövőjéről. A testvérvárosok tanácskozásának a Kőrösi Csoma Sándor Általános Iskola adott otthont.

Az immár 27 tagállamra bővülő Európai Unió egyesek szerint változásban van, fejlődésében megtorpant, és ismét keresi a kitorés útját – mutatott rá dr. Csőzik László alpolgármester a konferencia résztvevőit köszöntve. Hozzátette: talán éppen az újonnan csatlakozó országok lendülete, tenni akarása és ötletháza ad majd kiutat a válságból, és gyümölcsöző fejlődést hoz a gazdasági és kulturális kapcsolatokban. T. Mészáros András polgármester a testvérvárosok delegációit üdvözlöve arra hívta fel a résztvevők figyelmét, hogy az Európai Unióhoz tartozni nem csupán a politika és az elit kiváltsága, hanem a civileknek, az egyes embereknek is meg kell találniuk benne mindazt, amit saját javukra

fordíthatnak. Az itt élő emberek fel kell ismerniük, hogy az uniós az egyének lehetőségeit is építi és tágtja. Ezzel együtt a polgármester úgy vélte, át kell gondolni a csatlakozás strukturáját. Példaként említette Budapest és az agglomeráció helyzetét. A főváros fejlettsége a megyei településekhez képest három-négyszerese, ezért „elhúzza” az uniós támogatásokat, holott éppen a megye települései szorulnak rá jobban a fejlesztési forrásokra. Indokolt lenne tehát, ha a megyét külön régióként kezelnék, így a 186 település fejlődési üteme is jelentősen javulna. A testvérvárosok tapasztalatcseréje is kiváló alkalom arra, hogy jól felmérjük saját helyzetünket az Európai Unióban, és ennek megfelelően elérjük a kitűzött fejlesztési céljainkat – tette hozzá.

Az uniós konferenciát a vendégvárosok bemutatkozásával folytatták. Bartos Gábor Poynton, Jerzy Zajac Lubaczow, Emese Ardelean Szászrégen múltját és jelenét mutatta be röviden, majd az Európai Unió alapértékeiről következtek előadások. Többek között arról is szó esett, hogyan kell az uniós követelményeknek megfelelni, ha támogatásra számít egy város, egy régió vagy akár egy civil közösség. A szociális problémákról és azok kezeléséről a szászrégeni Raileanu

Carmen beszélt, az esélyegyenlőség mibenlétéről és a felzárkózás módjairól Gece Simon Orsolya, a tapasztalatcseréről és a fejlesztési lehetőségekről Cseh Magdolna tartott előadást.

Másnap délelőtt a testvérvárosi delegációk a lakossággal is találkoztak, amikor az idősek, a fiatalok és a kisebbségek helyzete került terítékre. Magyar Gergely a helyi Ifjúsági Klub és Információs Központ működését mutatta be. Beszélt azokról a lehetőségekről, amelyekkel a fiatalok figyelme és érdeklődése a tartalmas időtöltés irányába fordítható. Koda Katalin az idősek színvonalas ellátásával kapcsolatos tapasztalatait osztotta meg a résztvevőkkel. Végül Baracska Kainé Komonyi Angéla a romák helyzetéről és az esélyegyenlőségre utalva leszögezte: a problémákat az unióban sem mások oldják meg helyettünk. Rendkívül fontos tehát a civilszervezetek erős befolyása, de az egyének szoros együttműködése is, hiszen a szociális kérdés önmagától nem tud utat törni az Európai Unióba. A találkozó résztvevőinek azt tanácsolta: minél aktívabban kapcsolódjanak be a város életébe, mert együtt, közösen tudják csak jól képviselni a saját érdekeiket, és így biztos esélye van annak, hogy sikerül behozni a fejlődési lemaradást.

JEGYZET

Ami megmarad

Bíró András

Ilyenkor, szeptember elején, mindig eszembe jut hajdani tanítóm sokszor emlegetett mondása, ami valahogy így hangzott. Bárkitől, bármikor mindent elvehetnek, így házat, vagyonát, családját, szabadságát, de egyet soha nem vehetnek el, mégpedig az évek során megszerzett tudását, tehát azt, ami a fejében van. Higgyétek el fiaim, folytatta tanítónk, a szorgalommal és kitartással megszerzett tudásunk időnként átalakul. Mivé? A jövőnk alakító bölcsességé. Ezért is mondták több mint élezer évvel ezelőtt a latinok, hogy „Nem az iskolának, hanem az életnek tanulunk.” Most is áldom nevét, ezért ide írom Jávör Nándor székesfehérvári első tanítóm nevét. Ő nyolc évtized múltán is szól hozzám. Mit mond? Amit akkoriban lelkünkbe, szívünkbe vésett: „Soha ne kérkedj tudásoddal, mert ez gögőssé tesz. Keserves tapasztalatok árán döbbenz majd rá az igazságra: minél többet tudsz, annál inkább érzed, milyen sokat kell még tanulnod, hogy fölfogd és megértsd a világot, és testvéreidet, az embereket, bármelyik földrészen is éljenek azok.”

Még középiskolás koromban is eszembe jutottak bölcs tanítóm szavai, s alkalom volt meggyőződni igaz voltukról. Egyetemi éveim alatt megint csak az én első tanítóm egyik jellemző mondatát izelgettem. A földkerekség minden tanuló diákja úgy véli, iskolai végzetével, az egyetemi diploma átvételével vége szakad a tanulásnak. Tapasztalni fogjátok, ez nincs így. Az élet ugyanis nem áll meg. Állandóan új meg újabb szempontok, kívánságok, igények merülnek fel, amelyekre a tudományok, ezen belül minden technikának válaszolnia kell. Bizony, fiaim, örökös kihívások sorozata az élet minden területe. Készüljétek fel tehát milderre, mégpedig idejékorán, hogy elkerüljétek a családósokat. Vessétek jól agyatokba, s bölcs ember soha nem csalódik.

De hát ki is a bölcs ember? Az, aki tudja, hogy minden tudás elején van. Aki tudja, hogy minden mulandó, ideértve a mindenhatónak látszó percemberek hatalmát is. Azért valami csak megmarad! Igen. Kinek, kinek fejében a tudás. Innen indultunk ki, ide térünk vissza. És még valamit búcsúzóul: csak az egyéneken, magán a tanulón múlik, hogy a megszerzett tudásból mit és hogyan hasznosít a maga és a közösség javára. Persze, ez jórészt képességein, továbbá hitén, akaraterején múlik. Az iskola ugyanis csupán keret. Tartalommal ki-ki maga tölti meg a fejét. Ha abba még férne tudás és ismerethalmaz, a jó könyvek olvasásával a kultúra ezernyi értékével adagolhat még bőven belé.

Gyermekei jövőjéért tüntetett az Ága-Boga

Több mint ötezen voltak a demonstráción

A Kelenföldi pályaudvari találkozót a csoport tagjai együtt utazták a Keleti pályaudvarig, ahol bekapcsolódtak az élőláncba, amely a Fiumei úti temetőtől az Alkotmány utcáig kapcsolódott össze – a szlogenhez híven „A sírból is visszahozzuk a jövőt!” Az országos híradásokból megismertette már mindenki az adatokat, csak a lényeg sikkadt el valahol. A gyermekek jövőjéért tenni akaró, megoldásokat kereső, segíteni szándékozó nagyszaládások „belső” és nem „külső” szemléltető általi bemutatása. A bizalom légköre, ahol aggodalom nélkül lehet részt venni bármely rendezvényen, hiszen egymás gyermekeire is figyelnek. Gondolkozni azon, hogyan tudnának egymásnak a mindennapokban, nehéz helyzetekben segíteni, mindeközben értéket közvetíteni, megoldásokat találni az érdekképviseletre. S mindezt erón felül – napi tevékenységük, munkájuk, gyermekek nevelése mellett teszik.

Olyan értékekkel, erővel, és kitartással, ami az egész magyar társadalom számára példaértékű kell legyen.

A Nagyszaládások Országos Egyesülete köszönetét fejezi ki azoknak a magánszemélyeknek és a harminckét civilszervezetnek, akik a szeptember 8-i demonstrációt jelentőségükkel, munkájukkal támogatták, és a résztvevőket lélekben erősítették. Az élőlánc és a több tízezres rendezvény bebizonyította, hogy él még a civil kurázszi Magyarországon, az emberek el merik mondani és el is mondják a véleményüket. A megmozdulás megmutatta, hogy a társadalom jelentős része pártállásra tekintet nélkül szemben áll a családokat sújtó egészségügyi és oktatási átalakítással, valamint a társadalombiztosítás magánkézbe adásával – fogalmazott közleményében Szabó Endre, az egyesület elnöke.